

pada leta 1827. je bilo turško-egiptovsko brodovje v bitvi pri Navarinu popolnoma premagano in potopljeno. Utopljene topove so izvlekli iz morja. Nekaj teh topov je kupil ljubljanski zvonar Anton Samassa. Iz njih je ulil šentjoški zvon, ki se je plačal večinoma z milimi darovi romarjev.

Svete stopnice iz rdečkasto pisanega marmorja so postavili l. 1751. in leto pozneje posvetili, kar nam naznanjata v kamenito naddurje uklesana šestomera :

QVI sIbI Laeta CVpIt, qVI
VVLt fastIgia CoeLI
sangVInea In sCaLI s preMat
hIC VestIgia ChristI.
atque
soLemnIssIme Deo
ConseCratae.

Vrhu svetih stopnic je kapelica posvečena Mariji Žalostni.

Od cerkve se ti odpira krasen razgled na vse strani. Ob jugozapadu se dviga loško gorovje, pod katerim stoji mesto Loka. Na južno-vshodni strani se razprostira že tolikrat opevano rodovitno sorsko polje, katero končuje Šmarna gora. Proti severo-zapadu se kopičijo

mogočni velikani, med njimi sivi orjak Triglav. Proti severu-vshodu se pa stegajo Karavank snežne kope s svojimi orjaki, ki so : Stol, Bočica in Storžič, nadalje kamniške planine z velikim Grintovcem in z Ostrico.

Pod tem gorovjem se ti smehlja krasna planjava, prelepo polje in zelene livade. Med njimi zagledaš nasejane vasi, na prijaznih holmcih lepe gradove, bele cerkve z visokimi zvoniki. Starega Kranja od tu sicer ne vidiš. Stopimo torej na bližnjo Šmarjetno goro. Tu je stala nekdanja cerkev sv. Marjeti posvečena ; sedaj je ohranjen le še stolp. Tu te pozdravlja starodavni Kranj s tremi svojimi zvoniki. Tu doli pa

Med skalami Sava šumi,
Valove mogočne vali,
V naročaj jih Dunavu tira.

Resnično, prekrasen razgled, razgled, poln najlepšega užitka ! Nehoté človeku srce zaori :

Dežela prekrasna!
Kje tebi enaka na svetu leži?

In s ponosom lahko pristavimo :
To dom je slovenski, naš zemeljski raj!

Na sveti večer.

Doživel sem zopet sveti večer;
Zbežite skrbi in misli posvete,
Da v čas mladosti zamislim se cvetne,
Ki nanj spominja nocoj se vsakter!
Z otroki pred jaslice stopim zelene:
Pokojno Jezušček dete leži
Na skromnem snopu slame rumene
In v mater obrača ljubeče oči.
Pastirci na paši zapuščajo črede
In molit nebeško dete hité;
Svetlôba žarna jih k hlevu privede,
Kjer Jezusu svoje darí položé.

Krilatci, zbrani v sinji višavi,
Žaré, da blešči se človeškim očem;
Prepevajo: Slava Bogu na višavi!
Prepevajo: Mir na zemlji ljudém!
Pastirce ob hlevu razstavljam varno
In luči nažigam detetu v čast;
Poleže mi v prsih čustvo viharno,
Objame mirú me sladka oblast.
Razžarjajo zvezde nebesni obok,
Molitev iz duše vroča kipí mi:
Z otroki postanem zopet otrok,
In zopet sem srečen, miren med njimi.

Anton Medved.

